

Reformace

Únor 2019

Ročník 7, číslo 62

BOŽÍ LÁSKA

Na samotném počátku, když ještě tento ohromný vesmír spočíval v Boží mysli jako nenarozené lesy pod čepičkou žaludu, dávno předtím, než se zvuk rozezněl pustinou, než hory vystoupily vzhůru, dlouho předtím, než světlo zaplavilo oblohu, Bůh miloval své vyvolené. Předtím, než zde bylo jakékoliv stvoření, dříve než nebe prořala křídla andělů, když ještě neexistoval prostor, když nebylo nic než Bůh sám – dokonce i tehdy, v hluboké tichosti a hloubce ojedinelého Boha se jeho láska vztahovala k jeho vyvoleným. Jejich jména byla vepsána do jeho srdce a stali se drahými jeho duši.

Charles H. Spurgeon (1834-1892)

OBSAH

Osm znaků falešného učení	3
Kristovo vykoupení	5
Duchovní zralost mladších mužů I.....	10
Vytrvalá víra (Žd 10,32-39).....	13
Smrt Sára	26
Osm výhod výkladového kázání	41

OSM ZNAKŮ FALEŠNÉHO UČENÍ

J. Ch. Ryle

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

1. Někteří falešní učitelé jsou plni nepopiratelné horlivosti – jejich „opravdovost“ vede některé lidi k přesvědčení, že jejich učení musí být pravdivé.

2. Další jsou velmi učení a mají teologické vzdělání – mnozí si myslí, že musí být bezpečné poslouchat tak chytré a inteligentní muže.

3. Dnes chtějí lidé myslet svobodně a nezávisle – a mnozí rádi dokazují svůj nezávislý úsudek tím, věří nejnovějším myšlenkám, které však nejsou ničím jiným než novinkami.

4. Většina lidí touží po tom, aby byli slušní, milí a otevření – mnozí se proto stydí o někom prohlásit, že by se mohl mýlit nebo že je falešný učitel.

5. Moderní falešní učitelé vždy přinášejí nějaké polopravdy – používají biblická slova a fráze, ale nepoužívají je v jejich biblickém významu.

6. Také je široce rozšířená touha po senzačním a zábavném uctívání – lidé nechtějí trpělivě čekat na mnohem hlubší a neviditelnou práci Boží v srdci člověka.

7. Z přirozené pověřivosti jsou lidé ochotní věřit každému, kdo mluví chytře, laskavě a upřímně a zapomínají, že satan se často vydává za anděla světla (2K 11,14).

8. Mezi vyznávajícími křesťany je velice rozšířený následující druh ignorantství – věří každému heretikovi, který mluví dobře, a kdokoliv by o něm pochyboval, je označen jako úzkoprsý a nemilosrdný.

Všechno toto jsou zvláštní znaky naší doby. Vyzývám každého čestného a pozorného člověka, aby je popřel. Tyto trendy vedou k tomu, že útoky falešného učení budou mnohem nebezpečnější a bude stále důležitější říkat otevřeně: „Nenechte se unášet závanem kdejakého učení!“

KRISTOVO VYKOUPENÍ

Arthur W. Pink

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Náš spravedlivý Vykupitel – zní snad takový titul čtenáři podivně? Je toto přídatné jméno neobvyklé v takovémto spojení? Veliké většině z nás pravděpodobně znějí daleko domáctěji takové výrazy jako „náš milovaný Vykupitel“ a „náš laskavý Vykupitel“ nebo dokonce „náš mocný Vykupitel.“ Tento výraz zde však nepoužíváme kvůli tomu, že bychom snad usilovali o originalitu. Ne, naopak, samo vyučování Písma si žádá takové pojmenování. Když totiž pečlivě zkoumáme, kam Duch svatý položil důraz, je naší povinností, abychom tomu uzpůsobili náš způsob vyjadřování. Vizte, jak mnoho textů, kde se vyskytuje „milující“ nebo „laskavý“ jako přídatné jméno ve spojení s Kristem, si dokážete vybavit. Pokud vaše paměť selhává, použijte konkordanci a budete překvapeni, že žádné z nich se ani jedinkrát neobjevuje! Nyní zkuste slovo „spravedlivý“ a vizte, jak mnoho textů poukazuje na Pána Ježíše jako takového.

O Kristu se mluví jako o „spravedlivém služebník“ (Iz 53,11), jako o spravedlivém výhonku (Jr 23,5) a v následujícím verši je zmíněn jako Hospodin - naše spravedlnost, jako „slunce spravedlnosti“ (Ma 3,20), jako „spravedlivý člověk“ (Lk 23,47) a „spravedlivý soudce“ (2Tm 4,8). Je považován za naplnění obrazu Melchisedeche neboli „Krále spravedlnosti“ (Žd 7,2-3), za našeho „přímluvce u Otce“, jímž je Ježíš Kristus spravedlivý (1J 2,1). A ještě, stejné řecké slovo „dikaios“ znamená „spravedlivý“ v následujících textech: Pilátova žena poslala svému muži varování:

„Nezačínej si nic s tím spravedlivým!“ (Mt 27,19). Ve stejné kapitole Pilát sám prohlašuje: „Stran krve tohoto spravedlivého jsem nevinen.“ (v. 24 Pavlík). Je nazván spravedlivým (Sk 3,14, Jk 5,6) a Spravedlivým (Sk 7,52 a 22,14), a v 1. Petrově 3,18 jsou ta dobře známá slova: „Vždyť i Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé...“ Když Zacharjáš předpovídal Jeho vjezd do Jeruzaléma na oslu, řekl: „Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý...“. Ve Zjevení 19,11, kde je vyobrazen na bílém koni, se říká: „... soudí a bojuje spravedlivě.“

Ve všech těchto textech je Ten, jenž je Otcův „společník“ a Jemu rovný, popsán z hlediska svého oficiálního charakteru jako Bohočlověk Prostředník. Rovněž tak zřejmé je to, že tyto verše popisují Pána Ježíše jako spravedlivého ve své osobě, ve správě Jeho postavení, v konání Velkého poslání, které Mu bylo svěřeno. Před Jeho vtělením bylo oznámeno:

„Jeho bedra budou opásána spravedlností a jeho boky přepásá věrnost.“
(Iz 11,5)

a Kristus potvrdil skrze ducha proroctví:

„Zvěstoval jsem spravedlnost ve velikém shromáždění.“ (Ž 40,9)

V tom, jak tento čestný a významný úkol Jemu svěřený splnil, nebyla žádná vada, jak to dokazují Jeho vlastní slova určená Otci:

„Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi svěřil.“ (J 17,4)

Boží označení Krista jako „můj spravedlivý služebník“ značí, že vynikajícím způsobem vykonal práci, již byl pověřen. Jak Duch svatý prohlašuje: „byl věrný tomu, kdo jej ustanovil“ (Žd 3,2)

Když Ho Otec odměňoval, řekl:

„Miluješ spravedlnost, nenávidíš zvlí“ (Ž 45,8)

Dále, Kristus je spravedlivým Vykupitelem svého lidu, protože jejich spravedlnost je v Něm. Vydobyl jim dokonalou spravedlnost. Pro jejich víru v Něj je jim přičtena či přisouzena, a proto je oznamován jako „Hospodin – naše spravedlnost“ (Jr 23,6). Kristus byl spravedlivý nejen coby soukromá osoba, ne kvůli sobě samotnému, ale kvůli nám hříšníkům a našemu spasení. Jednal jako Boží spravedlivý Služebník a spravedlivý podpůrce svého lidu. Žil a zemřel, aby všechny nekonečné zásluhy Jeho poslušnosti mohly být přeneseny na ně. Bůh nebyl v ospravedlnění svého hříšného lidu ke svému Zákonu lhostejný ani ledabylý, naopak ho „potvrdil“ (Ř 3,31). Vykupitel byl „podrobený zákonu“ (Ga 4,4). Jeho přísnost nepovolila, své požadavky nezmírnil s ohledem na Něho ani o píď. Kristus prokazoval vůči zákonu osobní, dokonalou a neustálou poslušnost – a tak vyvýšil a zvelebil zákon (Iz 42,21). Proto Bůh není jen laskavý, ale také „spravedlivý“ ve chvíli, kdy „ospravedlňuje toho, kdo žije z víry v Ježíše.“ (Ř 3,26), neboť Ježíš uspokojil každý požadavek spravedlnosti místo těch, kdo v Něho věří. Ve spravedlivém Vykupiteli nacházíme odpověď na otázku: „Jak se ti, kdo nemají žádnou spravedlnost a kdo jsou krajně neschopní si alespoň nějakou obstarat, mohou stát spravedlivými před Bohem?“ Jak může člověk, jenž je hromadou zkaženosti, přijít do blízkosti nevýslovně Svatého a pohledět do Jeho tváře v pokoji? Může, a to tak, že přijde k Bohu coby nespravedlivý, uznávající svou neschopnost odstranit nespravedlnost a nabídnout cokoliv, co by Ho usmířilo. Protože jsme nebyli schopni dosáhnout svatých požadavků neboli spravedlnosti Zákona, Bůh snesl svou spravedlnost k nám: „Přiblížil jsem svoji spravedlnost...“ (Iz 46,13). Ta spravedlnost byla přiblížena hříšníkům, když se Slovo stalo tělem a přebývalo mezi lidmi. Je nám přibližována v evangeliu: „Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost, která je přijímána vírou a vede k víře.“ (Ř 1,17).

Tuto spravedlnost Bůh přičítá všem, kdo věří, a potom s nimi nakládá podle jejich zásluh.

„Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.“ (2K 5,21)

Zde je dvojí přisouzení - našich hříchů Kristu a Jeho spravedlnosti nám. Není řečeno, že jsme se stali spravedlivými, ale „spravedlností“ samotnou, a nejen spravedlností, ale „Boží spravedlností“, tou nejvyšší, kterou jazyk vůbec může popsat. Tím samým způsobem, jakým se Kristus „stal hříchem“, jsme my byli učiněni „spravedlností“. Kristus nepoznal vlastní hřích, ale v Jeho zástupném činu za nás s Ním bylo jednáno jako s viníkem. Podobně jsme my zcela beze vší zákonné spravedlnosti, avšak díky přijetí Krista na nás božská vznešenost pohlíží jako na spravedlivé tvory. To oboje se uskutečnilo přisouzením, jaká úchvatná výměna! Abychom tedy vyloučili myšlenku, že zde existuje nějaká vlastní spravedlnost, bylo řečeno:

„V něm jsme se stali Boží spravedlností.“ Jako je hřích přičtený Kristu naší nedílnou součástí, tak je spravedlnost, kterou jsme ospravedlněni, Jeho nedílnou součástí.

Božský plán vykoupení plně uspokojuje požadavky Zákona. Ve všech jeho posvátných příkazech nebylo nic, co by Kristus nevykonal, nic v jeho strašlivých hrozbách, co by nezachoval. Naplnil všechny jeho zásady neposkvřenou čistotou srdce a dokonalou neporušeností života. Když visel na kříži opuštěn Bohem pro hříchy svého lidu, vyčerpal celou kletbu. Jeho poslušnost přinesla zákonu vyšší čest, než jaké by se mu dostalo, kdyby ho dokázal bez přerušeni plnit Adam a jeho potomstvo. Boží dokonalosti, které jsme svou vzpourou zneuctili, jsou oslaveny v našem

vykoupení. Ve vykoupení se Bůh zjevuje jako neměně spravedlivý co se týče patřičné odplaty a nepředstavitelně bohatý v projevení milosrdenství.

„Meč spravedlnosti a žezlo milosti – oboje má svůj patřičný úkol, své plné vyjádření.“ (James Hervey)

I zájmy svatosti jsou zajištěny, protože tam, kde je vykoupení přijato vírou, se v srdci rozněcuje silná nenávisť k hříchu a nejhlubší láska a vděčnost k Bohu.

Z připravované knihy Střípky poznání Krista.

DUCHOVNÍ ZRALOST MLADŠÍCH MUŽŮ I.

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Proč se mají všichni učit o zbožnosti mladších mužů?

Pavel přikázal Titovi, aby jednal jinak než mnozí mluvkové na Krétě, kteří sice měli mnoho řečí, ale žili tak, že se nelíbili Bohu – dokonce je o nich napsáno, že jsou Bohu odporní (Tt 1,16) a o jiných, že je třeba jim zavřít ústa (Tt 1,10). Na rozdíl od nich má Titus učit to, co odpovídá zdravému učení (Tt 2,1), což se naprosto zjevně projeví na jednání různých skupin lidí v církvi.

Už jsme mluvili o starších mužích a starších ženách, také jsme se zabývali tím, jak mají žít mladší ženy a kdo je má k takovému životu vést a dnes je před námi další skupina – Titova věková kategorie – mladší muži.

- *Titovi 2:6-8 Rovněž mladší muže napomínej, ať jsou ve všem rozvážní, a sám jim dávej dobrý příklad. Tvé učení ať je nezkažené, důvěryhodné, ať je to zdravé a nepochybné slovo, aby protivník byl zahanben a nemohl o nás povědět nic špatného.*

Cílem vyučování mladších mužů je zbožnost, která má svůj základ ve zdrženlivosti, v rozvaze, tedy v kázni. To je zdravé učení Božího slova, které vede k jednání, jemuž nelze nic vytknout.

Ale ještě předtím, než se pustíme do vlastního textu, musíme se znovu vrátit k tomu, proč také ženy a starší muži mají poslouchat vyučování, které se výslovně týká mladších mužů. Někdo by si mohl říct, že není

mladším mužem a proto nepotřebuje nic takového slyšet. Ale nenechme se zmýlit. Máme před sebou:

1. Boží slovo a dobře víme, že veškeré Písmo je vdechnuté Duchem svatým a je vhodné k učení, usvědčování, nápravě a výchově ke spravedlnosti, aby Boží člověk – muž, žena i dítě – byl náležitě připraven ke každému dobrému činu (2Tm 3,16-17). Tento text je Božím slovem, které je pokrmem pro naše duše a proto musíme všichni, nejenom mladší muži, pozorně poslouchat.

2. Stejně jako předchozí texty, je i tento text o zbožnosti. A zbožnost potřebuje každý z nás, muži i ženy, staří i mladí. Máme být svatí, jako Bůh je svatý (1Pt 1,16). Proto potřebujeme všichni pečlivě naslouchat slovům, která jsou před námi.

3. V každé rodině je alespoň jeden muž a proto je nezbytné, aby ženy, které jsou v rodině, matky, babičky, dcery i sestry, rozuměly tomu, jak má vypadat mladší muž. A připomeňme si jen tak na okraj, že rodina to je otec – manžel, matka – manželka (manželství je vztah mezi mužem a ženou) a alespoň jedno dítě – syn nebo dcera. Jde o to, aby ženy nepodporovaly své manžely, syny nebo bratry v jednání a chování, které neodpovídá tomu, co nás učí Písmo – a proto i ženy musí vědět všechno o zbožnosti mladších mužů. Dále:

4. Rodiče, otcové i matky, vychovávají své děti – a zde je cíl, k němuž vedou své syny, zde je obrázek muže, který dorůstá do podoby Pána Ježíše Krista, a je to také obrázek, který rodiče vykreslují svým dcerám, když se s nimi a za ně modlí ohledně jejich budoucího manžela. Což nás vede přímo k následujícímu:

5. Svobodné ženy, o kterých jsme mluvili minule, vyhlížejí muže, který bude mužem od Hospodina – a který bude vypadat tak, jak je to napsáno

v našem textu. Nejde o velikost bankovního konta ani o velikost svalů, nejde o příjemné pocity nebo domněnky, ale jde o zbožnost, která musí být tím hlavním měřítkem při hledání životního partnera.

6. Náš text nás vede přímo k Pánu Ježíši Kristu, který je obrazem dokonalého lidství. Je dokonalým obrazem toho, jak má vypadat mladý muž, jaký má mít charakter, jak má jednat, a jak má vypadat jeho zbožnost. Je to text, který nás vede přímo k Boží milosti, vede nás do Boží náruče, abychom se ve společenství s Bohem učili žít k jeho slávě.

VYTRVALÁ VÍRA (ŽD 10,32-39)

Steven Cole

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Náš dnešní text nás vyzývá, abychom si v období pronásledování zachovali vytrvalou víru. To je téma, o kterém se těžko mluví, protože asi nikdo z nás nikdy nezažil nic, co by se dalo oprávněně nazývat „pronásledováním“ pro víru. Ovšem, většina z nás zažila situace, kdy jsme museli čelit výčtkám či odmítnutí, když někdo zjistil, že věříme v Krista. Různí lidé o mně občas rozšiřovali lži a pomluvy. Několikrát mě dokonce někteří chtěli odstranit z mého postavení pastora.

Nikdy jsem ale pro svou víru nebyl bit, mučen nebo zavřen do vězení. Nikdy mi nebyl proto, že vyznávám Krista jako Pána, zabaven majetek ani jsem nebyl zbaven možnosti kontaktu s rodinou. To nejspíš platí také o většině z vás. Pastor, který *doopravdy* zažil pronásledování na vlastní kůži, by na toto téma mohl kázat mnohem přesvědčivěji než já.

Další důvod, proč se na tyto verše obtížně káže, spočívá v tom, že američtí křesťané si celá léta nechávali podsouvat nesprávné pojetí křesťanského života, které zdůrazňuje přínos víry *pro tento život*. Říká se nám: „Bůh vám nabízí plán pro život v hojnosti! Důvěřujte Ježíši a on vám pomůže překonat všechny vaše problémy a užívat si života naplno!“ Ježíš je inzerován jako řešení čehokoli od snižování nadváhy přes úspěch v podnikání až po šťastné manželství. Náborový slogan říká, že přijetím Krista si zajistíte to největší štěstí v tomto životě.

Být pronásledován a přijít o hmotný majetek a možná i o život – to s tímhle poselstvím tak nějak neladí! Většina z nás se neupsala na ten plán s pronásledováním, ale na ten s prosperitou. Když nás potkají těžké zkoušky, rozhněváme se na Boha a možná si i řekneme:

„Jestli se mnou hodlá zacházet takhle, tak ho následovat nebudu! O těžkostech, pronásledování a utrpení v tom kontraktu, pod který jsem se podepsal, nic nestálo!“ Jak jsme jen mohli zabloudit tak daleko od biblického obrazu křesťanského života?

Často je popisován jako zápas či boj (Ef 6,10-20; 2Tm 2,3; 4,7), což ani jedno není příjemné. Řada oddílů nás připravuje na to, že přijdou soužení a zkoušky (J 16,33; 2Tm 1,8; 1Pt 4,12). Život v hojnosti, který Ježíš sliboval, nemá nic společného se životem bez problémů, ale spíš s tím, že uprostřed soužení můžeme mít jeho radost. Jasně řekl, za jakých podmínek ho člověk může následovat: zapřít sám sebe a brát na sebe denně svůj kříž (Lk 9,23). Kříž nebyla poněkud nepříjemná okolnost – byl to nástroj pomalého, smrtelného mučení!

Náš oddíl následuje vzápětí za příkrým varováním před odpadnutím (10,26-31). Stejně jako v případě příkrého varování ve verších 6,4-8 autor v následujícím textu o svých čtenářích předpokládá jen to nejlepší. Povzbuzuje je prohlášením, že ví, že neodpadnou od Krista, ale že vytrvají ve víře navzdory jakýmkoli těžkostem, které je čekají. Autor ukazuje, jak získat víru, která vytrvá v každé zkoušce, ale zvláště v pronásledování. Máme-li jako křesťané obstát, musíme se naučit uplatňovat to, co nám říká o víře, která vytrvá: Aby naše víra vytrvala ve zkouškách, musíme pamatovat na to, jak v minulosti jednal Bůh, soustředit se na to, abychom v přítomnosti plnili jeho vůli, a vyhlížet naplnění jeho slibů v budoucnosti.

Než se pustíme do našeho textu, možná bude dobré na úvod připomenout ještě jednu věc. U našeho textu nám může jako užitečné pozadí posloužit Ježíšovo podobenství o rozsévači (Mt 13,3-23; Mk 4,3-20; Lk 8,5-15). Ježíš popisuje Boží slovo jako semeno, které je rozséváno a může přitom padnout na čtyři druhy půdy. Část setby padne podél cesty, kde ji sezobají ptáci, takže nikdy nevzklíčí a neujme se. Tato půda představuje nevěřící, kteří evangelium slyší, ale nechápou ho nebo mu nevěří. Jiná zrna padnou na kamenitou půdu, kde není dost hluboká vrstva prsti. Rychle vyraší, ale protože nemají žádné pořádné kořeny, rychle uschnou. Tato půda představuje ty, kdo Boží slovo slyší, a okamžitě je s radostí přijímají, ale když přijde pronásledování nebo soužení, rychle odpadnou. Třetí druh půdy je zarostlý trním. Zrno vyraší, ale trní, které představuje starosti, bohatství a potěšení tohoto života (Lk 8,14), slovo udusí, takže nepřinese žádnou úrodu. Čtvrtý druh půdy je dobrá, úrodná země, která představuje ty, kdo slovo slyší, chápou a přijímají a kdo vytrvale nesou úrodu (Lk 8,15).

Nakolik tomu rozumím, *pouze* čtvrtý druh půdy představuje skutečné věřící, kteří „věří a dosáhnou života“ (Žd 10,39). Jak ti, které představuje kamenitá půda, tak ti, které představuje trnitá půda, se po určitou dobu hlásí k víře, ale nakonec „odpadají a zahynou“.

Jinými slovy skutečná spásná víra obstojí ve zkouškách a přináší plody. Úroda bude různě veliká (Mt 13,23: „jeden stonásobnou, druhý šedesátinásobnou, třetí třicetinásobnou“), ale v každém případě bude možno pozorovat projevy proměněného srdce. I praví věřící mohou pod tlakem okolností selhat – jako Petr, když zapřel Ježíše. Každý věřící denně zápasí s hříchem, a ne vždy vítězně. Pokud ale Bůh proměnil jeho srdce a pokud zůstává „ve kmeni“, a tudíž jím může proudit Boží zachraňující život, bude činit pokání, vytrvá ve víře a ponese „úrodu k věčnému životu“.

1. ABY NAŠE VÍRA VYTRVALA VE ZKOUŠKÁCH, MUSÍME PAMATOVAT NA TO, JAK V MINULOSTI JEDNAL BŮH (10,32-34).

„Dřívějšími dny“ myslí autor dobu krátce poté, co tito židovští křesťané uvěřili. Autor jim připomíná, jak v této době navzdory určitým velmi obtížným okolnostem jednal Bůh v jejich životech. V podstatě říká: „Tenkrát jste si vedli dobře, takže jestli na vás teď nebo někdy později uhodí pronásledování, taky to nějak vydržíte.“ Připomíná jim tři věci, které o nich platily, když byli čerstvými věřícími, a které platí o všech věřících:

A. Musíme pamatovat na to, jak nás Bůh osvítil novým, zbožným pohledem na život.

Písmo popisuje nevěřící jako lidi duchovně slepé, kteří nejsou schopni spatřit „světlo evangelia slávy Kristovy“. Bůh, který jediný je schopen svým příkazem způsobit, aby ze tmy zazářilo světlo, „osvítil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově“ (2K 4,4.6). Dokud nám Bůh neotevřel oči, neviděli jsme ani to, že potřebujeme Spasitele. Mylně jsme se domnívali, že jsme dost dobří, abychom se do nebe dostali svou vlastní spravedlností. Neměli jsme ani tušení, jak strašné jsou naše hříchy a jak svatý je Bůh.

Nedoceňovali jsme skutečnost, že Boží Syn za nás dal na kříži sám sebe, aby zaplatil za naše hříchy. Ale tehdy, když jsme ještě byli ponořeni v temnotě, nám Bůh ve své milosti otevřel oči. Spolu s Johnem Newtonem, bývalým obchodníkem s otroky, který se obrátil ke Kristu, můžeme zpívat: „Když tmou jsem bloudil, vzal mou dlaň a dal mým očím zřít!“

Připomínám ovšem, že i ti, kdo odpadli, byli do určité míry osvíceni, a přece nebyli doopravdy spaseni (6,4). Člověk může vládnout rozsáhlými teologickými znalostmi, a přece být ztracen! Jsou učenci, kteří celý svůj

život zasvětili studiu Bible a psaní moudrých knih, nikdy však nečinili pokání ze svých hříchů a neuvěřili v Krista jako ve svého Spasitele. Jsou „osvíceni“, ale směřují do věčné záhuby.

B. Musíme pamatovat na to, jak jsme ve víře našli novou radost, která nezávisí na okolnostech.

Přijít ke Kristu je něco jako se zamilovat. Pán kárá členy efezské církve, že ztratili svou počáteční lásku. Říká jim, aby se rozpomněli, odkud poklesli, a aby činili pokání (Zj 2,4-5). Stejnou překypující radost poznali i tito židovští křesťané, když v Krista uvěřili. Netrvalo dlouho a přišly na ně těžké zkoušky, které autor popisuje jako „mnohý zápas s utrpením“. Od řeckého slova přeloženého jako „zápas“ je odvozeno slovo „atlet“. Bylo to něco jako naostro bojovaný atletický zápas, v němž se satan snažil jako trofej ukořistit jejich duše. Někteří z nich „byli před očima všech uráženi a utiskováni“.

Slovo přeložené výrazem „před očima všech“ (KMS, NBK: „veřejně vystavování“) je příbuzné s řeckým slovem pro divadlo (srovnej KR). Jak asi víte, když někdo ze silně židovské rodiny přijme Ježíše jako Mesiáše, často se ocitne ve středu pozornosti – jako terč výsměchu a odmítnutí ze strany rodiny i všech přátel.

Někteří z těchto židovských křesťanů se dostali do vězení. Ti, kteří zůstali na svobodě, uvězněné podporovali, byli s nimi solidární a veřejně se k nim hlásili. Pravděpodobně je navštěvovali a přinášeli jim potraviny a ošacení, protože věznice v té době vězňům tyto potřeby neposkytovaly. Někteří přišli o všechnen majetek, ať už tak, že jim ho zabavili nepoctiví úředníci, nebo tak, že dav z jejich domů ukradl všechny cennosti, načež je srovnal se zemí.

Ovšem to nejvýznamnější slovo ve verši 10,34 je *s radostí!* Nepřihlíželi ztrátě svého majetku jen s chmurnou odevzdaností; přijali to *s radostí!*

Mnozí dnešní křesťané by nad takovou nespravedlností zuřili a podávali by žaloby o náhradu škody plus odškodné za citovou újmu! Ale tihle noví věřící měli z toho, že znají Krista, tak nezměrnou radost, že zatímco dav rozkrádal a drancoval jejich majetek a bořil jim domovy, oni zpívali chvalozpěvy. Nebyli to věřící, které by představovala skalnatá nebo trnitá půda!

C. Musíme pamatovat na to, jak se radikálně změnila naše životní priority a zaměření.

Tyto verše ukazují čtyři oblasti, ve kterých tito noví věřící prožili zásadní změnu v tom, čeho si cenili a o co jim v životě šlo. Pokud se v duchu vrátíte ke svému vlastnímu obrácení, měli byste být schopni se s nimi ztotožnit.

1) Změnilo se to, že místo časných hodnot získaly na vašem žebříčku priority věčné hodnoty.

Jediný důvod, proč mohli s radostí přijímat zabavení majetku, byl ten, že věděli, že mají „bohatství lepší a trvalé“. Měli „poklady v nebi, kde je neničí mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou“ (Mt 6,20). Věděli, že Ježíš odešel, aby pro ně připravil místo, kde budou navěky přebývat s ním, a že se opět vrátí, aby je tam vzal s sebou (J 14,2-3). I když tedy bylo bezpochyby těžké přijít o všechn pozemský majetek, jejich soustředění se posunulo od časných věcí k věčným.

V roce 1986 jsem kázal na První list Korintským a dostal jsem se k verši 15,19, kde Pavel korunuje své argumenty pro zmrtvýchvstání těmito šokujícími slovy: „Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí!“ Ten verš ve mně hlodal. Říkal jsem si: „Opravdu to můžu tvrdit?“ Díky tomu, že jsem křesťanem, se mám docela dobře.

Mám báječnou ženu a děti. Můžu studovat a vyučovat Boží slovo a ještě za to dostávám zapláceno. Po celém světě mám spoustu bratrů a sester.

Vím, že jsou mi odpuštěny hříchy. A až tenhle život skončí, navrch mě ještě jako bonus čeká nebe! Tomu říkám terno!

Jenže Pavel říká: „Jestli nebe není, jestli všechno, co je, je jenom tenhle život tady, tak je to k smíchu, být křesťanem!“ Proč se nechat zesměšňovat? Proč plýtvat penězi? Proč utrácet tenhle krátký život službou Bohu? Proč si odpírat hříšné rozkoše? Proč se namáhat žít pro někoho jiného než pro sebe sama? To už je lepší jíst a pít, protože zítra můžeme umřít.

Křesťan ale ví, že tenhle život *není* všechno, co je. U křesťanů stojí na žebříčku priorit věčné hodnoty výše než časné.

2) Změnilo se to, že vám přestalo záležet na tom, co si o vás myslí druzí, a začalo vám záležet na tom, co si o vás myslí Bůh.

Tito noví věřící trpěli „tím, že byli před očima všech uráženi a utiskováni“. Proč to snášet? Proč prostě nejít s proudem? Proč se nesmát stejným sprostým vtipům jako všichni? Proč se nezařadit mezi ostatní? Protože nyní jim nešlo o to, aby se líbili lidem, ale aby dělali radost Bohu, který zkoumá srdce (1Te 2,4; Žd 10,38: „v tom nenajdu zalíbení“). Lidé ve světě žijí pro uznání od druhých. Chtějí, aby je lidé měli rádi a proto se soustřeďují na to, aby působili dobrým dojmem. Ale ti, které z hříchu vysvobodil ukřižovaný a vzkříšený Spasitel, žijí pro to, aby se zamlouvali jemu.

3) Změnilo se to, že jste přestali dávat na první místo sami sebe a místo toho dáváte přednost Bohu a druhým lidem.

Každý nevěřící žije sám pro sebe. Jsme od přírody zaměřeni na sebe. Pokud tím, že někomu pomůžeme, můžeme něco získat, uděláme to. Ale naším celoživotním cílem je být šťastní a dostat se dopředu, i když to občas znamená šlápnout někomu na patu nebo na hlavu.

Křesťané se ovšem snaží milovat Boha a ostatní (dvě největší přikázání). Křesťané se přestávají soustřeďovat na sebe a všímají si potřeb druhých (zlaté pravidlo). A tak tito židovští věřící stáli při uvězněných. Byli ochotni se podílet na utrpení těch, se kterými se zacházelo nespravedlivě.

4) Změnilo se to, že už nepožadujete, aby byl Bůh „fér“, ale přijímáte jeho svrchovanou vůli.

Nevěřící chtějí, aby k nim byl Bůh „fér“, protože si myslí, že si takové zacházení zaslouží. Nechápu, že kdyby jim Bůh dal, co si zaslouží, už by dávno byli v pekle! Když je potká neštěstí, začnou Bohu spílat a stěžují si: „To není fér! Něco takového jsem si nezasloužil!“ Všimněte si, že někteří z těchto čerstvě obrácených židovských věřících byli uvrženi do vězení, a jiní ne. Bůh má se svými lidmi, pokud jde o pronásledování a utrpení, různé záměry.

Nemáme právo pochybovat o jeho moudrosti či spravedlnosti, když se rozhodne na nás seslat zkoušky a jiné věřící před nimi nechá uniknout. Pokud jsme my sami mezi těmi, kdo neleží v nemocnici ani nejsou pro svou víru zavřeni ve vězení, měli bychom navštěvovat ty, kdo tam jsou a být jim oporou (13,3). Pokud zkoušky přijdou na nás, měli bychom se podřídit Božímu jednání, a důvěřovat mu, že ve všem působí k našemu dobru.

První způsob, jak ve zkouškách vytrvat ve víře, je tedy ten, že si budeme připomínat, jak Bůh v našich životech jednal v minulosti. Pamatujme na to, jak nás Bůh zachránil a otevřel nám oči, na nově objevenou radost z toho, že známe Krista, na to, jak nás věrně provázel všemi zkouškami, a na to, jak obrátil náš život vzhůru nohama. Nezapomínat na tyto věci nám pomůže vírou obstát ve zkouškách přítomnosti.

2. ABY NAŠE VÍRA VYTRVALA VE ZKOUŠKÁCH, MUSÍME SE SOUSTŘEDIT NA TO, ABYCHOM V PŘÍTOMNOSTI S DŮVĚROU PLNILI BOŽÍ VŮLI (10,35-36).

Autor uvádí dvě stránky této věci:

A. Abychom v přítomnosti plnili Boží vůli, nevzdávejme se své smělé důvěry v Krista (10,35).

Autor *nemluví* o důvěře *v sebe*, ale o důvěře *v Krista*. Často jsem slyšel křesťany někomu říkat: „Musíš si věřit!“ To je světská idea, ne biblická! Důvěřujeme Bohu (2K 3,5). Toto je počtvrté (a naposledy), co autor toto slovo („odvaha“; KMS, NBK: „smělá důvěra“) používá. Ve verši 3,6 nás napomíná, abychom si až do konce zachovali „smělou jistotu“ a radostnou naději. Ve verši 4,16 nás vybízí, abychom přistoupili „směle“ k trůnu milosti. Ve verši 10,19 nám znovu připomíná, že se „smíme odvážit“ vejít do svatyně, protože Ježíš obětoval svou krev. Je zřejmé, že naše důvěra se opírá o Ježíše a jeho krev, kterou za nás prolil, a nespolehá se na nic, co by bylo v nás. Znamená udržovat si a dosvědčovat spolehlivou jistotu o pravdivosti evangelia tváří v tvář pronásledování a zkouškám.

Takováto důvěra je základem spásné víry, a proto bude bohatě odměněna: nebem a věčnou slávou spolu s Kristem. „Bohatá odměna“ v 10,35 znamená totéž, co „to, co bylo zaslíbeno“ v 10,36. Obojí se vztahuje k Božímu slibu věčného života.

B. Abychom v přítomnosti plnili Boží vůli, vytrvejme v poslušnosti, zvláště když vás okolnosti tlačí ke kompromisu (10,36).

Autor dále vysvětluje: „Potřebujete však vytrvalost, abyste splnili Boží vůli a dosáhli toho, co bylo zaslíbeno.“ Boží vůlí jsou míněna jeho mravní přikázání

a priority, jak je zjevuje ve svém slově. Pod tlakem zkoušek člověk snadno začne obhajovat mravní kompromisy. Ve verši 10,7-9 citoval autor Žalm 40, aby ukázal, že Ježíš přišel splnit Otcovu vůli – totiž dát se ukřižovat. To nebyla legrace! Satan Ježíše pokoušel, aby se tomu vyhnul: „Stačí, abys mne uctíval, a já ti dám všechny království tohoto světa!“ (Mt 4,8-9; srovnej 16,21-23). „Není třeba, abys na sebe bral hřích a trpěl za něj!“ Ježíš ale všem pokušením ke kompromisu odolal a s vytrvalou poslušností plnil Boží vůli, i když to pro něj znamenalo strašlivou smrt. I my bychom měli vytrvale poslouchat Boha, i kdyby to mělo znamenat utrpení či pronásledování.

Když projdete utrpením, obdržíte spasení, které vám Bůh slíbil. Tato závěrečná část verše 10:36 ukazuje do budoucnosti:

3. ABY NAŠE VÍRA VYTRVALA VE ZKOUŠKÁCH, MUSÍME VYHLÍŽET NAPLNĚNÍ BOŽÍCH SLIBŮ V BUDOUCNOSTI (10,37-39).

Autor spojuje narážku na Izajáše 26,20 s citací z Abakuka 2,3-4. Přitom pro účely svého užití poněkud upravuje její větosled. Hebrejský originál Abakuka 2,4 je přeložen takto: „Pozor na opovážlivce [„ten, kdož se zpíná“ (KR)]; není v něm duše přímá. Spravedlivý bude žít pro svou věrnost.“ Rozdíl mezi hebrejským a řeckým zněním lze vysvětlit buď dnes již nedochovaným různočtením v hebrejském textu, z něhož tvůrci Septuaginty vycházeli, nebo tím, že v překladu řešili tento verš opisným výkladem. Philip Hughes vysvětluje: „Nesrovnalost mezi ‚kdo by odpadl‘ zde a ‚kdo se vzpíná‘ v hebrejském originálu Abakuka 2,4 není zásadní, protože ten, kdo odpadá, je právě ten, kdo se vzpíná ve své soběstačnosti, a proto nevidí svou potřebu trpělivě vytrvat v důvěře.“ (P. Hughes: *A Commentary on the Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], s. 436.)

Autor zde pro zdůraznění opakuje stejné myšlenky, které už vyslovil nebo alespoň naznačil nejméně jednou.

A. Vnímat čas a věčnost z Božího hlediska (10,37).

„Vždyť už jen ‚docela krátký čas, a přijde ten, který má přijít, a neopozdí se.‘“ Onen „docela krátký čas“ je docela krátký z Božího hlediska, ne z našeho. V původním kontextu Izajáše 26,20-21 povzbuzuje Bůh judský lid, který ohrožovali nepřátelé, aby „chvilčku“ vydržel, než jej vysvobodí a nad jeho nepřáteli vykoná soud. Jde o to, že ve srovnání s věčností nebeských radostí je náš nynější život pouhá „chvilčka“. To proto může Pavel označit své nespočetné zkoušky jako „krátké a lehké soužení“, které „působí přenesmírnou váhu věčné slávy“ (2K 4,17). Abychom vírou dokázali vytrvat v nynějších zkouškách, potřebujeme se na svůj život dívat z Božího hlediska – z hlediska věčnosti.

B. Žít ze dne na den vírou (10,38).

Křesťanský život není sprint na sto metrů. Je to maratón. Boží spravedliví – ti, které prohlásil za spravedlivé pro víru v Krista (Ř 1,17; Ga 3,11) – jsou živi z víry. Spásná víra není záležitost jednorázového rozhodnutí, ale trvalého, každodenního spoléhání na Boží slib spasení v Kristu. Petr trpícím křesťanům připomínal: „Dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás *skrze víru* střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase“ (1Pt 1,4-5, zdůrazňuji já).

Často potkávám křesťany, kteří žijí ze svých pocitů, a ne z víry v Krista. Máme s Kristem žít stejně, jako jsme ho přijali: milostí skrze víru (Ko 2,6 NBK; Ef 2,8-9). Naším cílem by mělo být, abychom mu dělali radost, jak nám zanedlouho řekne autor Listu Židům: „Bez víry však není možné zalíbit

se Bohu“ (11,6). Nedůvěřovat Bohu znamená nazývat ho lhářem a pochybovat o bezúhonnosti jeho charakteru. Pravá víra vytrvá v náročných zkouškách. Falešní věřící odpadají a zahynou.

C. Podřídít styl svého nynějšího života věčným skutečností (10,39).

Autor vyjadřuje přesvědčení, že on sám i jeho čtenáři nepatří „k těm, kdo odpadají a zahynou, nýbrž k těm, kdo věří a dosáhnou života [doslova: „věří k získání duše“ (NBK)].“ V podstatě říká: „Ať váš způsob života odráží Boží hrozbu věčného zavržení a vaši víru v jeho slib věčného života.“ Měli bychom žít tak, že kdyby Boží sliby ohledně nebe nebyly pravdivé, bylo by bláznovství tak žít. Pavel řekl: „Soudím totiž, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má být na nás zjevena“ (Ř 8,18). Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, politujte nás! Ale pokud peklo a nebe existují, je víra v Boží zaslíbení jediným možným způsobem, jak žít.

ZÁVĚR

Nakládejte se svým časem, se svými penězi i s celým svým životem podle toho, že to, co Bůh slíbil v evangeliu, je pravda. Pamatujte na to, jak Bůh jednal ve vašem životě v minulosti, když jste uvěřili v Krista. Žijte stejným způsobem i nyní, protože víte, že v Kristu máte lepší a trvalejší vlastnictví, než jste kdy měli na této zemi. Zaměřte se na to, abyste v přítomnosti jednali podle Boží vůle, zvláště ve zkouškách, když jste v pokušení dělat kompromisy.

Vyhlížejte naplnění Božích slibů v budoucnosti. Žijte ve vytrvalé víře v Boha, a on vás provede každou zkouškou.

OTÁZKY K DISKUZI

1. Někteří křesťané neprožili dramatické obrácení. Jak na sebe mohou vztáhnout první bod?

2. Myslíte, že církve v Americe⁷ klade příliš velký důraz na přínos evangelia pro přítomnost a nedostatečný na jeho přínos pro věčnost? Jaký to má vliv na naše vnímání utrpení?

3. Někteří křesťanští poradci křesťanům doporučují, aby svůj hněv vyjádřili slovy, když mají dojem, že s nimi Bůh nejedná poctivě. Je to moudré? Proč ano, proč ne?

4. Jak by to změnilo váš život, kdybyste žili s výhledem na věčnost? Co by mělo být ve vašem životě jinak vzhledem k tomu, že nebe je skutečné?

SMRT SÁRY

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

I dnes máme tu milost společně otevřít Boží slovo a přijmout z něj hojný užitek a plnost Božího požehnání. Budeme pokračovat ve výkladu knihy Genesis a přečteme teď celou 23. kapitolu.

Kdybych si jako kazatel mohl vybírat text, z něhož budu kázat, tak bych si pravděpodobně nikdy nevybral tuto kapitolu. Když jsem o tom textu začal přemýšlet, tak jsem trnul hrůzou a říkal jsem si, co mám z takového textu kázat. Pán Bůh nás vede v našem sboru, abychom postupně studovali celé knihy v Božím slově, jsme přesvědčení o tom, že to je ten nejlepší způsob, jak můžeme poznat Boží vůli v její plnosti a chceme slyšet o tom, co říká text Božího slova – co sám Bůh říká ve svém slově. Někdy jsou to slova jasná a jednoduchá, jindy tomu tak není:

- *Některá místa jsou v [Písmu] nich těžko srozumitelná a neučení a neutvrzení lidé je překrucují, jako i ostatní Písmo, k vlastní záhubě. (2Pt 3,16)*

Dnes před námi není nějaké složité místo Božího slova, jemuž bychom nerozuměli – je to skoro naopak. Je to místo velmi prosté a jasné. Mnohem těžší ale je porozumět tomu, proč toto místo v Písmu máme, co nám Pán skrze to chce říct, jak to promlouvá právě do mého vlastního života. A právě to jsou věci, na které se dnes podíváme.

KONTEXT

Připomeňme si nejprve, kde se nacházíme v knize Genesis. Abrahamovi bylo 75 let, když ho Bůh povolal k tomu, aby se vydal do země, kterou mu ukáže. A Abraham opustil všechno, co měl, opustil svou rodinu, své město, svou zemi a šel. Bůh mu slíbil zemi, slíbil mu ohromné požehnání, slíbil mu nespočetné potomstvo. Potom ho Bůh dlouhá léta vychovával ve víře.

Viděli jsme, že Abraham někdy obstál a někdy ne, ale vždy se znovu a znovu spoléhal na Boží slovo a vždy ho ochotně poslouchal. Po pětadvaceti letech chození s Bohem Bůh naplnil své slovo a dal Abrahamovi a jeho ženě Sáře zaslíbeného potomka, syna Izáka. Abraham si zamiloval Izáka a Bůh pro Abrahama připravil další zkoušku. Řekl Abrahamovi, aby mu dal svého jediného syna. A Abraham poslechl. Sám Bůh zadržel Abrahamovu ruku:

- *Nevztahuj na chlapce ruku, nic mu nedělej! Právě teď jsem poznal, že jsi bohabojný, neboť jsi mi neodepřel svého jediného syna. (Gn 22,12)*

Bůh Abrahamovi velmi požehnal, a potvrdil mu všechna svá zaslíbení.

V závěru dvacáté druhé kapitoly jsme pak viděli Abrahamovu rodinu v širší perspektivě. Viděli jsme syny jeho bratra Náchora. A mezi jmény Náchorových potomků jsme zahlédli také jeho vnučku, dceru Betúela a pozdější ženu Izáka, Rebeku. Abraham hleděl vpřed.

- *upínal naději k městu s pevnými základy, jehož stavitelem a tvůrcem je sám Bůh. (Žd 11,10)*

Abraham byl muž víry, a proto obstál ve zkouškách, které mu Bůh připravil, a jeho víra stále rostla a posilovala se. Zkouška, kterou musel projít se svým synem Izákem, ho kromě jiného také připravovala na další zkoušku, která ho čekala, na zkoušku, která se nevyhne žádnému člověku – a to je zkouška smrti. Izák měl zemřít, ačkoliv Abraham:

- *Počítal s tím, že Bůh je mocen vzkřísit i mrtvé. Proto dostal Izáka zpět jako předobraz budoucího vzkříšení. (Žd 11,19)*

To byla první velká a závažná konfrontace Abrahama se smrtí. Hned dvacátá třetí kapitola Genesis přináší další konfrontaci. Tentokrát se jedná o další velmi blízkou osobu – jde o jeho ženu Sáru.

ZBOŽNÝ ZÁRMUTEK (V. 1-2)

Sára je jediná žena v Písmu, u níž je zaznamenán její věk – zemřela ve věku 127 let, tedy 37 let po narození Izáka.

- *Sára byla živa sto dvacet sedm let; to jsou léta Sářina života. Zemřela v Kirjat-arbě, což je Chebrón v kenaanské zemi. Abraham přišel, aby nad Sárrou nařikal a oplakával ji. (Gn 23,1-2)*

Sára zemřela sice mezi pohany v Chebrónu, v Kirjat-arbě, což je město, odkud pocházeli Anákovci, obři, s nimiž bojovali Izraelci o půl tisíciletí později, ale verš 19 nám pak ukazuje, že Chebrón (Hebron) je Mamre, tedy místo, kde Abraham žil po dlouhá léta a kam se opět po letech vrátil z Beeršeby. To bylo místo, kde Abraham uctíval Boha, kde ho Bůh navštívil a mluvil s ním i se Sárrou.

Jak to vypadá z našeho textu, tak Abraham se Sárrou nebyl ve chvíli, kdy umírala. Čteme o tom, že přišel a oplakával ji. Jeden ze starých komentátorů k tomu říká, že bychom tomu měli rozumět tak, že přišel do jejího stanu ze svého a truchlil nad jejím tělem. Je možné, že tiše zemřela ve svém stanu – prostě se ráno neprobudila na tomto světě, ale u Pána. Jiné vysvětlení může být, že Abraham byl někde se svými stády. Jakmile se dozvěděl o smrti Sáry, tak spěchal zpět, nařikal a oplakával ji.

Ať to bylo jakkoliv, tak zde vidíme zármutek hluboce věřícího Abrahama. Zármutek, který se projevoval pláčem a nářkem (K – kvíлил nad Sárrou).

Někdy máme pocit, že křesťanská víra je něco stoického, čeho se nedotkne žádná pozemská věc, žádná emoce, ale Boží slovo před námi neskrývá lidské emoce. Lidé se radují i pláčou. Prožívají radostné chvíle i chvíle bolesti, zármutku, ztráty. Moudrý kazatel, král Šalamoun, napsal:

- *Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas: Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat; je čas zabíjet i čas léčit, čas bořit i čas budovat; je čas plakat i čas smát se, čas truchlit i čas poskakovat; je čas kameny rozhazovat i čas kameny sbírat, čas objímat i čas objímání zanechat. (Kaz 3,1-5)*

Každá věc pod nebem má své místo – a to včetně našich emocí. Když přijde taková ztráta, jako v případě Abrahama, tak je čas plakat – a to i přes to, že víme, že ten druhý člověk je s Pánem.

Někdy můžete slyšet od věřících lidí, že chtějí mít veselý pohřeb, ale často je to hloupé, sobecké a skutečně neohleduplné přání, protože zde zanechávají živé, kteří je milovali, a kteří nyní cítí velkou bolest a zármutek. Abraham prožívá tuto bolest a nařiká nad svou milovanou manželkou i sestrou. Je to velmi starý muž, který se nijak nestydí za své slzy a neskrývá svůj zármutek.

Podobné scény nalezneme na dalších místech Písma – když zemřel Abrahamův vnuk a jeho potomci udělali pohřeb, tak čteme:

- *Když přišli do Goren-atádu, který je u Jordánu, dali se do velikého a velmi ponurého nářku. Josef tu uspořádal za svého otce sedmidenní smuteční slavnost. (Gn 50,10)*

Ani Pán Ježíš Kristus, který je dokonalým člověkem a představuje pro nás vzor dokonalého lidství, nezadržoval své emoce u hrobu Lazara:

- *Ježíšovi vstoupily do očí slzy. Židé říkali: „Hle, jak jej miloval!“ (J 11,35)*

City patří k člověku a v určité míře je správné a potřebné své city druhým lidem projevovat. Ale na druhé straně nesmíme nikdy zapomínat, že to nemají být city, co bude určovat naše jednání, ale **rozumná víra** založená na **pravdě Božího slova**. Taková víra bude obvykle doprovázena také zbožnými city, ale tato víra nebude těmito city určována.

Sára byla Abrahamovou ženou více než šedesát let. Nevíme přesně kolik, ale víme, že když bylo Sáře 65, tak přišla s Abrahamem do Kenaánu. V té době se o ní už vědělo, že je neplodná, takže to ukazuje na to, že už nějaký čas s Abrahamem žila. Rozhodně více než rok nebo dva. Sára byla Abrahamovi dobrou ženou. Viděli jsme, že měla své chyby, ale Boží slovo také vyzdvihuje její přednosti. Apoštol Petr ji dává za vzor křesťanským manželkám a apoštol Pavel ji v listu Galatským uvádí jako ilustraci Boží milosti pro věřící. V listu Židům najdeme Sáru mezi hrdiny víry:

- *Také Sára věřila, a proto přijala od Boha moc, aby se stala matkou, ačkoliv už překročila svůj čas; pevně věřila tomu, kdo jí dal zaslíbení. (Žd 11,11)*

Nelze se tedy divit, že Abraham plakal u zemřelé Sáry. Bůh nám dal pláč, slzy i zármutek, ale ve svém slově nám připomíná, že zármutek křesťanů má být jiný:

- *... abyste se nermoutili jako ti, kteří nemají naději. (1Te 4,13)*

Sára zemřela ve víře a Abraham byl smutný. Jeho pláč ukazoval na to, že Sáru skutečně miloval. Přesto však plakal jako ten, kdo má naději. Plakal ve víře, že se se svou milovanou ženou jednoho dne znovu shledá. V minulé kapitole jsme se poprvé v Bibli setkali slovem láska. Láska nikdy nepomine (1 K 13,8). V této kapitole jsou poprvé v Bibli zmiňovány slzy. Ale na rozdíl od lásky slzy jednoho dne pominou.

- *... a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude - neboť co bylo, pominulo. (Zj 21,4)*

Jednoho dne slzy skončí definitivně, ale ani na tomto světě netrvá zármutek věčně. Nemůžeme své mrtvé oplakávat neustále. Přichází chvíle, kdy je třeba vydat svědectví o naší víře.

ZBOŽNÉ SVĚDECTVÍ (v. 3-6)

Přijde doba, kdy se s tím musíme vyrovnat a přijmout, co se stalo, musíme žít a nevyhýbat se odpovědnosti a úkolům. Zbožný zármutek může být dobrým svědectvím pro naše okolí. Podobně naše následující reakce bude **vždycky** svědectvím o naší víře.

- *Pak od zemřelé vstal a promluvil k Chetejcům: „Jsem tu u vás host a přistěhovalec. Dejte mi u vás do vlastnictví hrob, kam bych zemřelou pohřbil.“ Chetejci Abrahamovi odpověděli: „Slyš nás, pane. Jsi mezi námi jako kníže Boží; pochovej svou zemřelou v nejlepším z našich hrobů. Nikdo z nás ti neodepře svůj hrob, abys mohl zemřelou pohřbít.“ (Gn 23,3-6)*

Bůh zaslíbil Abrahamovi celou zemi. Celá země mu patřila – ale její obyvatelé s tím ještě nebyli plně srozuměni. Abraham musel pohřbít svou zemřelou manželku. Uvědomoval si, že je zde jen hostem – a to i přes to, že mu Bůh celou zemi zaslíbil.

- *Věřil, a proto žil v zemi zaslíbené jako cizinec, bydlil ve stanech s Izákem a Jákobem, pro které platilo totéž zaslíbení, a upínal naději k městu s pevnými základy, jehož stavitelem a tvůrcem je sám Bůh. (Žd 11,9-10)*

Nyní jde za svými sousedy, za obyvateli té země a pokorně žádá o kus půdy, kde by mohl pohřbít Sárú. Chtěl bych, abychom si všimli dvou věcí:

1. Chetejci nazývají Abrahama **knížetem Božím**. Abraham nebyl obyčejný soused. Byl to významný soused. Nejenom jeho zármutek, ale celý jeho život svědčil o Boží slávě, Boží přítomnosti a Božím požehnání. Vzpomínáte si na svědectví abímeleka?

- *Bůh je s tebou ve všem, co činíš. (Gn 21,22)*

Abrahamův život hlasitě mluvil o jeho víře. Boží přítomnost byla skutečně **vidět**. Nebylo to jenom něco, o čem Abraham mluvil, ale co bylo skrz naskrz prosáklé jeho životem. Celý jeho život byl obětí pro Hospodina, byl prosycen vůní Boží milosti:

- *Budiž vzdán dík Bohu, který nás stále vodí v triumfálním průvodu Kristově a všude skrze nás šíří vůni svého poznání. Jsme totiž jakoby vůní kadidla, jež Kristus obětuje Bohu; ta vůně proniká k těm, kteří docházejí spásy, i k těm, kteří spějí k zahynutí. Jedněm jsme smrtonosnou vůní vedoucí k záhubě, druhým vůní životodárnou vedoucí k životu. (2K 2,14-16)*

I když tento svět není naším domovem, tak bychom měli mít dobrou pověst u těch, mezi nimiž žijeme. Je to skutečně smutné, když slyšíme, že někteří křesťané jsou pohoršením pro lidi kolem nic. Je to o to smutnější, když doopravdy dělají věci, které se neslučují s Božím slovem a nedělí čest našemu Spasiteli a Pánu. Ještě smutnější je současný trend mezi církvemi, které se snaží podbízivě lákat svět do církve a říkají – my jsme stejní jako vy. Jak by mohli lidé potom říci: kníže Boží?

2. Abrahamův život i zármutek byly svědectvím a toto jeho svědectví vedlo Chetejce k tomu, že mu nabídli svůj nejlepší hrob. Říkají Abrahamovi, aby si vybral – nikdo z nás ti neodepře to nejlepší.

Abraham nijak nezneužívá jejich nabídku, ale jedná dál věrně a zbožně. Jeho život je i v okamžiku velkého zármutku a bolesti odrazem Boží slávy. Boží dítě tak může i uprostřed zármutku vydávat svědectví o Bohu.

ZBOŽNÝ OBCHOD (V. 7-16)

- *Abraham se nato Chetejcům, lidu té země, uklonil a promluvil k nim dále: „Souhlasíte-li, abych zde svou zemřelou pohřbil, slyšte vy mne: Přimluvte se za mne u Efróna, syna Sócharova, ať mi přenechá svou makpelskou jeskyni, která je na konci jeho pole; ať mi ji před vámi přenechá za plnou cenu stříbra, abych měl vlastní hrob.“ (Gn 23,7-9)*

Abraham jedná velmi uctivě s Chetejci. Oni vyjádřili svou úctu jemu a nyní jedná uctivě on s nimi. Znovu tady můžeme vidět jednání Božího muže. Abraham vydává dobré svědectví před lidmi. Je tady obchodní záležitost a Abraham v ní jedná jako muž víry, jedná čestně, pokorně a hlavním cílem, který sleduje, je především Boží sláva. Vidí, že Chetejci souhlasí a proto je žádá dále – nechce žádný z jejich hrobů, ale chce koupit jeskyni Efróna, aby měl vlastní hrob.

- *Efrón zasedal uprostřed Chetejců. Efrón chetejský tedy Abrahamovi v přítomnosti Chetejců odpověděl přede všemi, kteří měli přístup do rady v bráně toho města: „Nikoli, pane; slyš ty mne. To pole je tvé, i ta jeskyně na něm je tvá; dávám ti ji před očima synů svého lidu. Tam pochovej svou zemřelou.“ I uklonil se Abraham před lidem té země a v přítomnosti lidu té země pravil Efrónovi: „Raději slyš ty mne. Dám za to pole stříbro. Vezmi je ode mne a já tam svou zemřelou pochovám.“ Efrón Abrahamovi odpověděl: „Pane, slyš ty mne. Pozemek má cenu čtyř set šekelů stříbra. Co to pro nás znamená? Jen pochovej svou zemřelou.“ Abraham souhlasil a odvážil Efrónovi stříbro, jak on sám*

v přítomnosti Chetejců navrhl, čtyři sta šekelů stříbra, běžných mezi obchodníky. (Gn 23,20-16)

Všimněte si, že Abraham souhlasil s navrhovanou koupí – i když Efrón přidal k jeskyni ještě pole – ještě dříve než byla stanovena cena. Znovu tady vidíme Abrahamovu víru – nehodlal smlouvat o ceně za místo, kde by pochoval Sáru. Zaplatil, co si Efrón řekl. Na tomto místě vidíme, že mu šlo o Boží slávu, šlo mu o to, aby byl i nadále dobrým svědectvím.

Na to bychom měli pamatovat také my, když jednáme s lidmi kolem nás. Je důležitější vydat dobré svědectví o Boží milosti, a to někdy i za cenu ztráty. Nechci tím říci, že křesťan musí vždy ustoupit – to rozhodně ne. Někdy je naopak svědectvím zůstat pevně stát a nepohnout se ani o píd.

Jak v tom můžeme najít moudrost? Jenom tak, když v tom budeme hledat Boží vůli a Boží království na prvním místě, jenom tehdy, když v celém našem životě půjde především o oslavu Boha – potom budeme umět rozlišit okamžiky, kdy smlouvat a kdy nesmlouvat. Jenom v těsném a každodenním vztahu s Bohem můžeme najít moudrost a porozumění.

ZBOŽNÝCH HROB (V. 17-20)

Abraham koupil hrob, který byl dalším svědectvím o jeho víře. Sedmkrát se v této kapitole mluví o Sáře jako o zemřelé. Abraham i po její smrti zachovával úctu k její tělesné schránce a chtěl jí vystrojit patřičný pohřeb.

- *Tak připadlo Efrónovo pole v Makpele naproti Mamre, pole i s jeskyní na něm a všechno stromoví na poli i na všem jeho pomezí kolem, do Abrahamova majetku před očima Chetejců, všech, kdo měli přístup do rady v bráně jeho města. Abraham potom svou ženu Sáru pohřbil v té jeskyni na poli v Makpele naproti Mamre, jež je u Chebrónu v kenaanské zemi. Tak připadlo pole Chetejců i s jeskyní na něm Abrahamovi, aby měl vlastní hrob. (Gn 23,17-20)*

Když Abraham koupil makpelskou jeskyni jako hrob, vydal tím svému okolí svědectví o své víře. Nevezl Sáru zpátky do Uru, ale pohřbil ji v zemi, kterou mu dal Hospodin, jemu i jeho potomkům. Jediná nemovitost, která mu v té zemi patřila, byl jeho vlastní hrob.

- *Z života své matky jsem vyšel nahý, nahý se tam vrátím. (Jb 1,21)*
- *Nic jsme si totiž na svět nepřinesli, a také si nic nemůžeme odnést. (1Tm 6,7)*

Hrob je svědectvím o lidské pomíjivosti. Jan Amos Komenský ve své knize Informatorium školy mateřské povzbuzuje rodiče, aby ukazovali dětem realitu smrti, aby s nimi chodili na pohřby, aby děti viděly pomíjivost lidského života. Když uvidíte mrtvou krávu u cesty, zastavte se s dětmi na okamžik a ukažte dětem, jak pomíjivý je lidský život.

Možná nám to v naší době připadá trochu morbidní, ale podívejte se na to, jak dnešní společnost přistupuje ke smrti. Většina lidí zná jenom tu násilnou smrt a to jenom z televize – to nám až tak morbidní nepřijde. Když v televizi umírají lidé a stříká tam krev, tak nám až tak moc nevadí – vždyť je to jenom televize. Odsouváme smrt z běžného, každodenního života. Lidé dnes již neumírají v kruhu svých blízkých. Smrt je vytěsněna z naší společnosti někam na okraj, ale spolu s ní také ti, kdo umírají. A tito lidé pak zůstávají zoufale sami. Ale smrti se nemůžeme zbavit.

Smrt je prokletím. Smrt je důsledkem hříchu. Smrt je tragickou připomínkou našeho oddělení od Boha. Ale v tom všem je smrt také připomínkou, která nás má připravit na setkání se svatým Bohem.

Nechceme si přiznat to, že náš život jednoho dne skončí. Nechceme vidět konečnou stanici, protože nás to staví před palčivou otázku, na kterou svět nemá a nemůže mít dobrou a uspokojující odpověď. Ta otázka zní: **Co bude potom?**

Lidé hledají odpověď na tuto otázku, chtěli by jí znát, ale nemají odpověď, která by je uspokojila. Proto raději dělají, že smrt není nebo je někde daleko. Ale Abraham znal odpověď na tuto otázku. Abraham žil ve světle věčnosti. Lidským pozůstatkům Sáry vzdal úctu a pohřbil je s vědomím budoucího vzkříšení. Boží spása se týká celé bytosti, nejen „duše“. Tělo má svou budoucnost a pohřeb vydává svědectví o naší víře, že přijde Kristus a bude vzkříšení mrtvých.

ZÁVĚR

Dostali jsme se k samotnému závěru a musíme se ještě podívat na několik věcí, které souvisí s naším textem a vyplývají z něj.

1. Jak je to s věřícími po smrti?

Sára zemřela ve víře a Abraham věděl, že je u Pána. Starozákonní věřící neměli příliš mnoho informací o tom, jak to bude po smrti, přesto věděli, že Bůh je přijme:

- *Já však chci být ustavičně s tebou, uchopils mě za pravici, povedeš mě podle svého rozhodnutí a pak do slávy mě přijmeš. (Ž 73,23-24)*

Věděli, že budou přijati do slávy. Více světla nám do toho vnáší Pán Ježíš Kristus, když vypráví příběh o boháči a Lazarovi. Věřící Lazar skončil po smrti na místě blaženosti, které Pán nazývá lůnem Abrahamovým, zatímco bezbožný boháč skončil na místě věčného trápení. A Kristovou smrtí a Jeho následným vzkříšením se věci ještě zjednodušují, takže Pán může říci lotrovi po své pravici, který uvěřil těsně před svou smrtí:

- *Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“ (Lk 23,43)*

Na kříži byla zlomena moc smrti, když Ježíš zaplatil za hřích. A potom, co Kristus vstal z mrtvých, tak byla smrt definitivně poražena – stále je to

ještě nepřítel, ale nyní je to již poražený nepřítel. Nyní už není žádné čekání, už není žádné lůno Abrahamovo. Svatí, kteří zemřou před příchodem Pána Ježíše Krista, odcházejí okamžitě do jeho přítomnosti, kde budou čekat na své oslavení, na okamžik, kdy dostanou nová těla.

- *Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk. Mám-li žít v tomto těle, získám tím možnost další práce. Nevím tedy, co bych vyvolil, táhne mne to na obě strany: Toužím odejít a být s Kristem, což je jistě mnohem lepší; ale zůstat v tomto těle je zase potřebnější pro vás. (Fp 1,21-24)*

Boží slovo nás povzbuzuje v tom, že smrt je pro věřícího zisk. Nemusíme se bát.

- *I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují. (Ž 23,4)*

Je to známý žalm, který bývá často citován na pohřbech, ale který je mnohem více napsán pro nás, pro živé, abychom se cele spolehli na Pána a Jeho milost. Je-li On s námi, kdo proti nám! Věřící člověk neodchází někam na neznámé místo, do tmy nebo hrůzy, ale jde **domů**. Jde k Otci, jde do Synovy přítomnosti, připojuje se k vykoupeným zástupům svatých, kteří se těší na to, až se zjeví sláva Božího Syna a nastane den svatby Beránkovy. Ten den bude dnem vzkříšení!

2. Nová těla.

Abraham se představil Chetejcům jako poutník, cizinec. I my jsme cizinci na této zemi. Také my spolu s Abrahamem vyhlížíme k městu s pevnými základy.

- *My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno si podmanit. (Fp 3,20-21)*

Boží slovo mluví o tom, že přijde den, kdy Pán sestoupí z nebe, zavolá k sobě živé i mrtvé – nikdo se neskryje před Jeho hlasem.

- *Hle, odhalím vám tajemství: Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, naráz, v okamžiku, až se naposled ozve polnice. Až zazní, mrtví budou vzkříšeni k nepomíjitelnosti a my živí proměněni. Pomíjitelné tělo musí totiž obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost. A když pomíjitelné obleče nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost, pak se naplní, co je psáno: ‚Smrt je pohlcena, Bůh zvítězil!‘ (1K 15,51-54)*

Bůh nebude rekonstruovat naše stará těla, nepozvedne je znovu z prachu země, aby je obnovil, ale dá nám těla úplně nová. I ti, kdo budou v onu chvíli naživu, tak budou naráz proměněni a oblečou si nepomíjitelné tělo. Tělo, které bude dokonalé, protože jeho vzorem je Pán Ježíš Kristus. Bude to tělo, které nebude podléhat hříchu, zkáze, smrti. Bude to nové tělo, které bude mít duchovní podstatu. To neznamena, že by bylo duchovní v tom smyslu, jak si to představujeme – něco jako takový obláček nebo tak něco. To rozhodně ne. Bude duchovní ve stejném smyslu, jako je Bůh duch, jako je Kristovo proměněné tělo cele duchovním tělem. Bylo to tělo, na které učedníci sahalí, tělo, které jedlo a pilo.

- *Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest. (1J 3,2)*

Proto se radujeme a proto se můžeme těšit na to, co přijde po smrti. Ale se svévolníky je tomu jinak:

3. Strašlivá smrt bezbožných.

Myslím, že není třeba nijak komentovat následující text:

- *Avšak světlo svévolníka zhasne, plamen jeho ohně nezazáří, světlo v jeho stanu ztemní, zhasne nad ním jeho kahan. ... Ze všech stran*

*ho přepadají hrůzy, ženou se mu v patách. Ať vychrtne jeho síla, bědy ať mu připraví pád! Ať po kusech šírá jeho kůži, ať mu Kníže smrti pozře údy. Vytržen z bezpečí svého stanu musí kráčet v náruč Krále hrůzy. V jeho stanu se zabydlí, co mu nepatřilo, po jeho příbytku bude roztroušena síra. Zdola mu uschnou kořeny a svrchu mu uvadnou větve. Jeho památka vymizí ze země, nezůstane po něm nikde jméno. Vyženu ho ze světla do temnot, zapudí ho pryč ze světa. Nezůstane mu nástupce a následník v jeho lidu, z místa, kde pobývá, nikdo nevyvázne. Nad jeho dnem strnou děsem na západě, na východě se jich zmocní hrůza. **Tak to dopadne s příbytky bídáků, s místem, kde neznali Boha.** (Jb 18,5-6.10-21)*

Smrt bezbožných je skutečně tragédií, na níž vidíme hloubku svého oddělení od Boha, hloubku svého hříchu. Je to neskutečně smutná, bezvýchodná a děsuplná událost. Není tu žádná naděje, žádné světlo, žádné povzbuzení, žádná milost.

To nás vede k poslední věci:

4. Prázdný hrob

Abraham koupil hrob pro sebe a pro svou ženu Sáru v Mamre. Kromě Sáry ale byli do tohoto hrobu pohřbeni další členové Abrahamovy rodiny: jednak sám Abraham, potom jeho syn Izák a jeho žena Rebeka, Jákob tam pochoval svou ženu Leu a jeho přáním bylo, aby tam byl pohřben také. Toto přání mu jeho synové splnili. A tak na konci Genesis nacházíme opravdu plný hrob, který koupil Abraham v Mamre od Chetejce Efróna.

To nám připomíná jiný hrob – hrob jiného bohatého muže, jeskyni vytesanou ve skále blízko Golgoty. Hrob, který zůstal prázdný a to i přes to, že mrtvé tělo položili dovnitř, zabalili do pláten a ke vchodu přivalili veliký kámen. Dali hrob hlídat stráží, ale hrob byl nalezen prázdný.

- *Ale Bůh ho vzkřísil; vytrhl jej z bolesti smrti, a smrt ho nemohla udržet ve své moci. (Sk 2,24)*

Náš Pán vstal slavně z mrtvých a dal nám záruku, že také my vstaneme. A potom se setkáme se vzkříšeným Pánem. O tom, jak se s Ním setkáme, se rozhoduje nyní. Musíme se připravit včas – protože buď budeme v Jeho náruči, nebo budeme stát před Jeho strašlivým soudem.

Kniha Genesis končí zaplněným hrobem, ale všechna čtyři evangelia končí prázdným hrobem. Pokud jste svou důvěru vložili do rukou Pána Ježíše Krista, pak se díky Jeho vítězství nemusíte bát.

Jste připraveni setkat se se svým Pánem?

Budeme se modlit.

OSM VÝHOD VÝKLADOVÉHO KÁZÁNÍ

Paul Tautges

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Více než dvacet pět let je mým hlavním povoláním služba evangelia, a výkladové kázání je podstatnou součástí této služby. To znamená, že neustále přijímám požehnání i výzvy plynoucí ze čtení knih, které pomáhají lidem, jako jsem já. Minulý týden jsem spolu bratrem, který je na praxi v našem sboru, četl knihu *Saving Eutychus (Zachráněný Eutychus)* od Garyho Millara a Phila Campbella.

Autoři neúnavně obhajují výkladové kázání, protože to je nejlepší způsob, jak vyhlášovat Boží slovo Božímu lidu. Ve druhé kapitole s názvem „Kázání, které mění srdce“, je uvedeno osm výhod výkladového kázání. Všimněte si, že každou z těchto výhod je možné uplatnit i v osobním studiu Božího slova.

1. Výkladové kázání nakládá správně s biblickým materiálem a ukazuje, že Bůh pracuje skrze své Slovo a mění lidské životy.
2. Výkladové kázání rozpoznává, že to je Bůh sám skrze Ducha Svatého, který pracuje v životech lidí. Naším úkolem není změnit člověka.
3. Výkladové kázání minimalizuje nebezpečí manipulace. Text Písma vymezuje, co říkáme i jak to říkáme.
4. Výkladové kázání minimalizuje nebezpečí zneužití moci. Kázání vedené textem Písma obsahuje mechanismy, které nám brání

v tom, abychom používali Bible jako hůl na posluchače nebo naopak k jejich uchlácholení.

5. Výkladové kázání odstraňuje potřebu spoléhat se na osobnost kazatele. Pokud se zaměříme na to, aby mluvilo Písmo, vyhneme se naší vlastní tělesnosti.
6. Výkladové kázání učí kazatele pokoře. Kazatel je prostě jen tím, koho si Bůh vybral, aby odkryl moc a aktuálnost Božího slova.
7. Výkladové kázání nám pomáhá vyhnout se pragmatismu. Když procházíme biblickými knihami, musíme dát stranou všechny pocity, které nás svádějí kázat oblíbená témata. Také nás to vede k tomu, abychom se věnovali i tématům, jimž bychom se jinak vyhnuli.
8. Výkladové kázání nás vede k tomu, abychom kázali evangelium. Vytrvale nás vede k Pánu Ježíši Kristu.

[Counseling One Another](#)

Vydává Reformace.cz

Hošťálkova 1C, Praha 6, 169 00

ISSN 2336-8349